

הממשל האמריקאי נגד האחים המוסלמים וארגון CAIR - מהכרזות למעשים?

אלעד בן דוד | 11 בפברואר, 2026 | גיליון 2100

בחודשים האחרונים החריף ממשל טראמפ את מאבקו בזרם האסלאם הפוליטי, שבא לידי ביטוי בהכרזות של מושלי טקסס ופלורידה על תנועת האחים המוסלמים וארגון CAIR (המועצה ליחסים אמריקאים-מוסלמים) כ"ארגוני טרור זרים", ובצו של הנשיא טראמפ שקבע שסניפי האחים המוסלמים במצרים, ירדן ולבנון נחשבים גם הם "כארגוני טרור". מהלכים אלו הציתו את השיח בארצות הברית בהקשר זה. ייתכן שמהלכים אלו נעשים כהמשך או כתגובה לתהליכים פוליטיים-חברתיים בזירה האמריקאית, וביניהם החרפת השיח האנטי-ישראלי ומסגור ביטחוני-אידאולוגי גובר של פעילות מוסלמית. המהלכים עשויים לצמצם שיח ופעילות אנטי-ציונית של ארגונים מוסלמיים, מחשש לפגיעה בתדמיתם, אך מנגד גם לחזק תחושת איום קולקטיבית בקרב הקהילה המוסלמית ואת תפיסת המעורבות ישראלית בפוליטיקה האמריקאית, ובכך להעמיק את מסע הדה-לגיטימציה נגד ישראל. עם זאת, משום שצעדי הממשל הם בעלי היבטים מעשיים מוגבלים, מוקדם להעריך את השפעותיהם ארוכות הטווח.

אירועי ה-7 באוקטובר החריפו את השיח האנטי-ציוני בקרב קהילות מוסלמיות בארצות הברית, במיוחד בקרב אנשי דת, צעירים וסטודנטים, ומסתמן שהם גם מאיצים שינוי ניכר באקלים הפוליטי והציבורי סביב ארגונים אסלאמיים ושאלת השפעתם על המרחב האמריקאי. שלוש החלטות שהתקבלו לאחרונה הציתו מחדש את השיח הנפיץ סביב תנועת האחים המוסלמים בכלל והקשרה לארצות הברית בפרט: החלטתם של מושלי [טקסס](#) ופולורידה, גרג אבוט ורון דה-סנטיס, להכריז על תנועת האחים המוסלמים וארגון [CAIR](#) כ"ארגוני טרור זרים", וכן הצו הפדרלי של הנשיא טראמפ [שנכנס לתוקפו לאחרונה](#), שמגדיר את סניפי תנועת האחים המוסלמים במצרים, לבנון וירדן כארגוני טרור.

הכרזות המושלים וצו הנשיא הינם חסרי תקדים. אף נשיא או מושל בעבר לא הכריז על סניפי האחים המוסלמים או על ארגון CAIR כארגוני טרור. לצד זאת, מוקדם לקבוע האם מדובר בהחלטות שישפיעו ישירות על היקף הנוכחות, ההשפעה והלגיטימיות של רשתות המזוהות עם האחים המוסלמים, או שמא מדובר בצעדים הצהרתיים שבעיקר מעוררים משיקולים פוליטיים את הפולמוס הנפיץ סביב סוגית האחים המוסלמים, אך לא ילוו בשינויי מדיניות והתנהלות משמעותיים.

תנועת האחים המוסלמים באמריקה: סקירה היסטורית

תנועת האחים המוסלמים נחשבת לאחת התנועות האסלאמיות המשפיעות ביותר באסלאם המודרני במאה האחרונה, בעיקר בזכות יכולתה לפעול בפרגמטיות, תחכום ויכולת הסתגלות להקשרים מקומיים שונים. מאז מחצית המאה ה-20 התרחבה פעילותה גם למערב, שנתפס כזירה נוחה להפצת

האידאולוגיה האסלאמיסטית. במסגרת זו פעלה התנועה לביסוס סמכות אסלאמית הגמונית ולעיצוב ייצוג האסלאם במרחב הציבורי המערבי.

אחת הטענות המרכזיות נגד פעילות האחים המוסלמים במערב גורסת כי בעוד שהם מציגים עצמם כ"אסלאם מתון", הם מקדמים בהדרגה חזון פוליטי-אסלאמי. סוגיה זו מצויה [בלב מחלוקת מתמשכת](#) בין חוקרים וקובעי מדיניות, בין אלו הרואים בתנועה שחקן לגיטימי לשיח ושיתוף פעולה מוגבל, לבין אלו הטוענים לקיומו של [דפוס "כפל-לשון" למטרת קידום חזון אסלאמי פוליטי](#). בניגוד לפעילותם הפומבית במדינות המזרח התיכון, במערב—ובארצות הברית בפרט—פעלו האחים המוסלמים באופן עקיף ובלתי מוצהר, ללא סניף רשמי, אך לאורך השנים הצטברו אינדיקציות לקשרים רעיוניים, ארגוניים וכלכליים בין מוסדות אמריקאיים לתנועת האם.

ניצני הקשרים בין זרמי האחים המוסלמים לבין מוסדות אסלאמיים בארצות הברית, הופיעו כבר בשנות ה-60 וה-70 במאה הקודמת, עם גלי ההגירה והתרחבות פעילות הדעוה. סטודנטים ופעילים שהיגרו לאמריקה והושפעו אידאולוגית מהאחים המוסלמים, נטלו חלק בהקמת מוסדות אסלאמיים מרכזיים, ובראשם [ארגון הסטודנטים המוסלמים \(MSA\)](#), ובהמשך גם [החברה האסלאמית של צפון אמריקה \(ISNA\)](#), שתרמו לעיצוב החינוך, הדעוה והזהות המוסלמית בארצות הברית.

למרות ההתבססות המתמשכת של מעורבות המזוהה עם האחים המוסלמים בקרב ארגונים אסלאמיים בארצות הברית, אירועי ה-11 בספטמבר היו נקודת מפנה מרכזית, [בעיקר בשל החמרת צעדי האכיפה נגד ארגונים שנחשדו במימון טרור. פרשת "קרן ארץ הקודש" \(HLF\)](#), שנסגרה בשנת 2001 לאחר שנקבע כי סייעה לחמאס ומנהליה הורשעו במימון טרור, המחישה מגמה זו. במסגרת ההליך המשפטי הוזכרו גם ארגונים כגון CAIR ו-ISNA כחלק מרשת האחים המוסלמים בארצות הברית.

מציאות חדשה זו אילצה ארגונים מוסלמיים לגלות יותר שקיפות, אחריות ציבורית והתאמה לנורמות משפטיות אמריקאיות. תהליך זה האיץ אימוץ שיח אסלאם "אזרחי", הדגשת פלורליזם והתרחקות – לפחות פומבית – מאידאולוגיות אסלאמיסטיות, [כחלק מתהליך אמריקניזציה רחב יותר של הקהילה המוסלמית](#). עם זאת, מגמות אלו זכו גם לביקורת [בטענה כי מדובר באסטרטגיית "תמכין"](#), שמשמעותה השתלבות אזרחית הדרגתית לצבירת לגיטימציה והשפעה, ולכן לא בהכרח מסמלת דה-אידאולוגיזציה. לפיכך, קשה לקבוע עד כמה ארגונים אלו התנערו מתפיסות המזוהות עם האחים המוסלמים, שכן יסודות רעיוניים ורשתות מוסדיות מרכזיות, כגון ISNA ו-MSA, ממשיכים להשפיע על השיח ופעילות הדעוה. יחד עם זאת, הממד המהפכני-אסלאמיסטי, ובפרט השאיפה להקמת ישות אסלאמית, נראה כיום כבעל רלוונטיות מוגבלת נוכח המיעוט הדמוגרפי והשלכות ה-11 בספטמבר. מסתמן לפיכך, שיעדם המרכזי של ארגונים אלו הוא ביסוס נוכחות מוסלמית אזרחית ולגיטימית כחלק מהחברה האמריקאית, כאשר הדעוה משמשת בעיקר כלי זהותי-תרבותי מאשר יעד מהפכני של אסלאמיזציה. אמנם במקביל ניכרת מעורבות פוליטית גוברת – ובפרט של CAIR – בזירה האמריקאית, לרבות פעילות מימון קמפיינים פוליטיים, תמיכה באגף הפרוגרסיבי במפלגה הדמוקרטית, והרחבת הפעילות המשפטית.

הכרזות מושלי טקסס ופלורידה

מאז הקמתו בשנת 1994, נחשב CAIR לאחד הארגונים המוסלמים הבולטים והמשפיעים בארצות הברית. משרדו הראשי ממוקם בסמוך לגבעת הקפיטול בווישינגטון הבירה. CAIR נתפס מצד אחד

כארגון אזרחי מרכזי המגן על זכויות מוסלמים אמריקאים ועוסק בסיוע משפטי, לובינג ושיפור תדמית האסלאם; ומצד שני כארגון בעל זיקות אסלאמיסטיות, לרבות קשרים ישירים או עקיפים ל"אחים המוסלמים", הנחשב גם לאחד הבולטים בעמדותיו הפרו-פלסטיניות, לעומת ארגונים אסלאמיים אחרים בארצות הברית.

מנכ"ל הארגון, ניהאד עווד, פלסטיני-אמריקאי, [נפגש בבית הלבן עם הנשיא ג'ורג' בוש מיד אחרי פיגועי ה-11 בספטמבר](#) — אירוע שסימן את התבססות מעמדו הציבורי של הארגון כגוף לגיטימי המייצג את הקהילה המוסלמית ברמה הלאומית. עם זאת, הטענות לקשר בין CAIR לבין האחים המוסלמים נשענות על זיקות היסטוריות לא מבטלות: חלק ממייסדיו — ובהם עמר אחמד וניהאד עווד — היו בעבר פעילים ב"אגודה האסלאמית למען פלסטין" (IAP), גוף שנחשב מקורב לרעיונות חמאס ולמעגלים שהושפעו מהאחים המוסלמים. חלק משמותיהם הופיעו במסמכים שנתפסו כמוזכרים בחומרי ראיות ובמסמכי רשת של [פרשת "קרן ארץ הקודש" \(HLF\)](#) — אך לא כנאשמים או מורשעים, וטרם הוצגה הוכחה משפטית לקשר פורמלי או מוסדי בין CAIR לבין האחים המוסלמים או חמאס.

הכרזותיהם של מושלי טקסס ופלורידה סיווגו את האחים המוסלמים ואת ארגון CAIR כארגונים פלייליים בינלאומיים, בטענה כי הם מקדמים אידאולוגיה אסלאמיסטית המאיימת על הסדר הדמוקרטי. מסתמן שהכרזות המושלים נשענות על זיקות רעיוניות והיסטוריות בין הגופים יותר מאשר על הרשעות פליליות עדכניות, אך ניתוק הקשרים המוסדיים בין ה-FBI ל-CAIR מאז פרשת "קרן ארץ הקודש" מאפשר למושלים לנקוט צעדי הגבלה ואכיפה מנהליים — בעיקר כלפי CAIR, ביניהם שלילת התקשרויות ומימון ציבורי, הגבלות על פעילות ונוכחות מוסדית, ופיקוח רגולטורי מוגבר, בעלי אפקט הרתעת משפטי. יצוין שאמנם מדובר בסיווג מדינתי בלבד, שאינו מהווה הכרזה פדרלית רשמית על ארגון טרור, ולכן צעדי האכיפה שלהם נמצאים במסגרת סמכות מדינתית ואינם כוללים הליך פלילי פורמלי.

חיזוק התפיסה של "ישראל תחילה" והיחס הציבורי כלפי מהלכי המושלים

בעקבות הצהרותיהם של אבוט ודה-סנטיס, [ערער CAIR על ההחלטות בפני ערכאות משפטיות](#). במקרה של טקסס, [האשים CAIR את אבוט](#) בביצוע מהלך שמטרתו פגיעה בזכויות אזרח בסיסיות ודמוניזציה של הקהילה המוסלמית לרווח אלקטורלי, תוך הצבעה על חולשות בראיות, לכאורה, נגד מעורבותו בטרור ושינוי לאחים המוסלמים. [ביקורת דומה הופנתה כלפי ההכרזה של דה-סנטיס, ובמיוחד כלפי מעורבות ישראל בהקשר זה](#). דה-סנטיס הואשם כי הוא מקדם מדיניות של "ישראל תחילה" במקום להגן על אזרחים אמריקאים שמזוהים עם CAIR, ושפעילות זו מתואמת עם גורמים פרו-ישראלים להסטת תשומת הלב מהנעשה בעזה.

הטענות שישאל או גורמים פרו-ישראליים מעורבים במהלכי הממשל נשמעו גם מפיהם [של מנהיגים דתיים בולטים באמריקה](#), חלקם במרומז וחלקם באופן גלוי. [השיח' יאסר קאדי](#), לדוגמה, תושב טקסס וראש מועצת הפקה של צפון אמריקה, שאף היא נחשבת בקרבה מוסדית חופפת לאחים המוסלמים, טען שמהלכיו של אבוט במדינה שבה מתגוררים מעל 300 אלף מוסלמים ופועלים מרכזים אסלאמיים בולטים — נתפסים כסימן לעלייתה המחודשת של "אסלאמופוביה ממוסדת", זאת כאמצעי להסחת הדעת מ"פשעי המלחמה" של ישראל בעזה.

אמירות ישירות יותר נשמעו מפי המשפיען הפופולרי, [נועמן עלי-ח'אן, מייסד מכון "באינא"](#) המשגשג ללימודי הערבית והקוראן, [שהצביע על מעורבותה של ישראל במהלכים האחרונים](#), כמי שמנסה

להשפיע על תהליכים פנימיים בארצות הברית לשיקום מעמדה הבינלאומי - את כמגמה המאיימת על עתיד המוסלמים באמריקה. עלי-ח'אן טען שבשל הפגיעה הקשה ביחסי הציבור של ישראל ומעמדה הנשחק באמריקה, היא מנסה לבחוש בתהליכים פנימיים ולחזק נרטיבים "אסלאמופוביים" כדי להסיט את תשומת הלב ממנה אל עבר הקהילה המוסלמית, ובכך לשקם את מעמדה עם בעלת בריתה החשובה ביותר.

ביקורת כלפי מהלכי המושלים, נשמעה גם מצד המחנה הדמוקרטי הפרוגרסיבי. חברת הקונגרס אילהן עומר, לדוגמה, התייחסה לדבריו של אבוט שהגדיר את CAIR כ"ארגון טרור" וטען שהמוסלמים מהווים "איום על החירות", [כנרמול מדאיג של שיח אנטי-מוסלמי](#) בזירה הפוליטית, ואף קראה לפיטוריו. התבטאויות דומות נשמעו מפי המפלגה הדמוקרטית בטקסס, [שגינתה את הכרזתו של אבוט כ"גזענית אסלאמופובית"](#). וטענה כי היא פוגעת בתיקון הראשון לחוקה, תוך קריאה לביטולה המיידי. ביקורת דומה נשמעה גם מקרב קולות בולטים בקהילה המוסלמית, כמו לדוגמה המשפטן, פייסל קוטי, שעוסק רבות בהגנה על זכויות אזרח. קוטי טען [שהכרזות המושלים אינן מבוססות על סמכות משפטית או צורך ביטחוני ממש](#), אלא מהוות מהלך פוליטי-סימבולי במטרה למסגר ארגונים מוסלמיים כאיום פנימי, תוך ערעור עקרונות זכויות האזרח של המוסלמים באמריקה.

מנגד, בקרב ארגונים יהודים שנאבקים באנטישמיות נשמעה תמיכה ניכרת בצעדי המושלים נגד CAIR. כך לדוגמה, [פרוייקט לופר](#) (The Lawfare Project), ארגון משפטי-אקטיביסטי בניו-יורק [תמך באופן חד-משמעי בהחלטת אבוט](#) וראה בה כצעד מתבקש. הארגון CAIR לטענתם, פועל במשך שנים תחת מעטפת של ארגון זכויות אזרח, אך בפועל מקדם קיצוניות, מצדיק טרור ופוגע בקהילות יהודיות, תוך הדגשת קשריו ההיסטוריים לחמאס. לכן מבחינתם, ההכרזה מהווה צעד מוסרי והכרחי להגנה על החברה האמריקאית, ומהווה סנונית ראשונה לנקיטת צעדים ממשיים נגד הארגון.

צו טראמפ נגד האחים המוסלמים במצרים, ירדן ולבנון

לצד מאבקם המקומי של אבוט ודה-סנטיס בארגונים מוסלמיים בארצות הברית, הצו של הנשיא טראמפ נגד האחים המוסלמים שנכנס לתוקפו במהלך ינואר 2026, פועל במישור חיצוני ושווה לחלוטין: הוא מתמקד במדינות מזרח-תיכוניות ספציפיות - מצרים, ירדן ולבנון - ומותיר מחוץ להגדרה מדינות מרכזיות התומכות באחים המוסלמים - קטר וטורקיה - ובעיקר אינו נוגע כלל לפעילות האחים המוסלמים בארצות הברית עצמה.

בצו נכתב, בין היתר, כי שלוחות האחים המוסלמים בלבנון, מצרים וירדן היו מעורבות או סייעו לאלימות ולערעור יציבות אזרחית הפוגעת באינטרסים ובאזרחים אמריקאים, במיוחד לאחר ה-7 באוקטובר, כשהשלוחה הלבנונית השתתפה בירי רקטות עם חמאס וחזבאללה, מנהיג האחים המוסלמים במצרים קרא לאלימות נגד ארצות הברית ושותפותיה, והשלוחה הירדנית סיפקה לאורך זמן סיוע חומרי לזרוע הצבאית של חמאס. לאחר כניסת הצו לתוקף הודיע משרד החוץ האמריקאי על סיווג שלוחות מסוימות של האחים המוסלמים כארגוני טרור או כגופים התומכים בטרור, באופן המאפשר הטלת סנקציות והגבלות משפטיות, תוך הדגשה כי אין מדובר בהחלטה נגד התנועה בכללותה.

הבחירה להגביל את הצו למדינות נבחרות במזרח התיכון, לפחות בינתיים, נראה שמשקפת שיקולים גאו-פוליטיים מובהקים: מצרים וירדן הן מדינות שבהן האחים המוסלמים מוגדרים בכל מקרה כארגוני טרור, ולכן הצו האמריקאי הולם את מדיניותן ומהדק את הטבעת סביב צוואר האחים המוסלמים בזירתן

הביתית. בהקשר ללבנון, האינטרס להכרזה על האחים המוסלמים כארגון טרור [נשענת על מעורבות צבאית פעילה, תיאום מבצעי עם חמאס וחזבאללה](#), קיומם של מחנות אימונים משותפים, והעמקת ההזדהות הארגונית עם ציר ההתנגדות – המספק סיוע לארגוני טרור מוכרים.

מסתמן שהצו של טראמפ נועד לשדר מסר כולל נגד אסלאם פוליטי ולמצב אותו עצמו כמנהיג הנוקט קו תקיף נגד האחים המוסלמים, תוך שמירה על יחסיו האסטרטגיים עם קטאר וטורקיה – שתי מדינות עם נוכחות בולטת של האחים המוסלמים ובעלות ברית מרכזיות. דפוס זה מעורר ספק אשר למרכזיות של שיקולים ביטחוניים במדיניותו, בדומה [לצו שבו אסר כניסה לארצות הברית](#) משבע מדינות מוסלמיות בתחילת כהונתו הראשונה בשנת 2017, שבו נכללו מדינות מוסלמיות נחשלות (זולת איראן), בעוד שחקניות מרכזיות בזירת ההשפעה הבינלאומית הוחרגו. לצד זאת, חשוב להזכיר את השיקול המשפטי – בדומה למערב, בקטאר וטורקיה גם אין סניפים רשמיים של האחים המוסלמים – מצב המקשה על טראמפ לנקוט צעדים דומים כלפיהן, לו ירצה בכך.

צעדי הממשל נגד האחים המוסלמים ו-CAIR: מדוע עכשיו?

ניתן לשער שמהלכי הממשל ניתנים להבנה כהמשך וכתגובת־נגד להצטברות תהליכים פוליטיים, חברתיים וציבוריים בזירה האמריקאית, במיוחד לאחר ה-7 באוקטובר, שמאפשרים החמרת מדיניות כלפי אסלאמיזם ואסלאם פוליטי. בין הדוגמאות לכך: [ניסיונו של מושל פלורידה לפרק סניפי "סטודנטים למען פלסטין" \(SJP\)](#) בקמפוסים, כמה שבועות אחרי מתקפת חמאס (שלא יושם לבסוף), [התנגדותו של אבוט לפרויקט הנדל"ן "אפיק סיטי" \(EPIC City\)](#) בצפון טקסס בהובלת השיח' יאסר קאדי, להקמת מרחב מגורים מוסלמי קהילתי מאורגן (המושהה לעת עתה), נראות מוסלמית גוברת והפגנות פרו-פלסטיניות סוערות בקמפוסים [שהובילה לפעילות הממשל נגד אוניברסיטאות מובילות](#), [התחזקות הלובי המוסלמי ונצחונם של ממדאני בניו-יורק](#), וגם צעדי אכיפה חריגים וביניהם [מעצרו וגירושו של הפרשן הבריטי סאמי חמדי](#) בשל אמירותיו נגד ישראל. כל זאת, במקביל [לעלייה באנטישמיות במרחב הציבורי](#). מכלול זה גרם ככל הנראה לצעדי הממשל האחרונים, שתרמו למסגור ביטחוני-אידיאולוגי של פעילות אסלאמית, תוך קידום שיח פוליטי שבמסגרתו מאבק למען הפלסטינים מוצג כאיום על ידי גורמי ימין שמרניים.

משמעויות והמלצות

נראה כי בשלב זה, הן צו הנשיא טראמפ והן הכרזותיהם של אבוט ודה־סנטיס אינן משקפות שינוי מהותי ביחס לפעילות האחים המוסלמים או כלפי ארגון CAIR. צו הנשיא לא התייחס לקטאר וטורקיה ולצעדי המושלים בטקסס ופלורידה כלפי CAIR אין סמכות להגדיר ארגונים אלו כארגוני טרור. לצד זאת, המושלים הם בעלי השפעה אדמיניסטרטיבית כלפי CAIR, הכוללת ביטול או הקפאת שיתופי פעולה עם רשויות מדינה, שלילת מימון ציבורי, והגברת פיקוח רגולטורי – כל זאת אמנם תוך חשיפה לערעורים חוקתיים נגדם. בנוסף, הצטרפות דה־סנטיס למהלך מצביעה על כך שאין מדובר בצעד יחידי של אבוט, אלא אולי תחילתה של מגמה רחבה יותר בקרב מדינות אדומות – אף שטקסס ופלורידה נחשבות למובילות המחנה השמרני. בכל מקרה, מסתמן שמהלכים אלו נובעים בעיקר במטרה לחזק את הנרטיב הציבורי הרפובליקני כ"נאבק בטרור ובאסלאמיזם" בעידן של החרפה בשיח האנטי-ישראלי ובהתחזקות הלובי המוסלמי באמריקה, שבלטו בנוכחות ובהפגנות פרו-פלסטיניות בעידן הטעון שאחרי ה-7 באוקטובר.

ביחס לפעילות האסלאמית בארצות הברית, ארגונים דוגמת ISNA ו־MSA אינם חשים בשלב זה איום ישיר, אך הפגיעה התדמיתית ב-CAIR עשויה להובילם לנקוט משנה זהירות ולשקול את צעדיהם בתקופה הקרובה – מציאות שיכולה לאיים גם על ארגונים מוסלמים אחרים ופעילות פרו-פלסטינית בכללותה. בנוסף, ההשפעה הרחבה יותר שעלולה להיגזר מצעדים אלו קשורה בסוגיות פנים אמריקאיות: [מהלכים אלו שנשענים יותר על שיקולים פוליטיים תדמיתיים מאשר על ראיות ביטחוניות מבוססות](#), עשויים לחזק מגמות של מדיניות פופוליסטית, תוך סיכון זכויות אזרח, דמוקרטיה וחופש ביטוי בארצות הברית.

ההשפעות הצפויות של מציאות זו יכולות דווקא להיטיב עם ישראל, משום שיש לה פוטנציאל ליצור הרתעה מסוימת כלפי ההקצנה האנטי־ציונית שניכרה בארגונים מוסלמיים אלו לאחר ה־7 באוקטובר. החשש מפני צעדים נוספים מהממשל עשוי למתן את מסריהם ופעילותם ולהסיט את מוקד עיסוקם לסוגיות מקומיות יותר ופחות לסוגיה הפלסטינית.

אולם מנגד, הרחבת מדיניות מחמירה כלפי מוסדות אסלאמיים עלולה לעורר תחושת מצור ולהעצים את השיח הרדיקלי נגד ישראל, הנתפסת כמעודדת או מגבה את הצעדים הללו, במיוחד בעידן ממשלת נתניהו וממשל טראמפ. מצב זה עלול לדחוף ארגונים מוסלמיים להקצין עמדות כדי לשמור על רלוונטיות בקרב צעירים פרו־פלסטיניים, ובה בעת לפעול בזהירות משפטית מוגברת מחשש להגבלות עתידיות. יתרה מזו, מהלכים אלה עלולים לחזק תחושת איום קולקטיבית ולקרב בין זרמים מוסלמיים שונים, בדומה לתהליך שאירע בתקופה שלאחר ה־11 בספטמבר. אולם בשונה מאז, התחזקות הקהילה והאקטיביזם המוסלמי כיום עשויות להעצים את מסע הדה־לגיטימציה נגד ישראל, להחריף את הקיטוב היהודי־מוסלמי, ואף לפגוע בהשפעת הלובי היהודי־ישראלי בארצות הברית.

לסיכום, מאבק הממשל באחים המוסלמים ובארגונים דוגמת CAIR אמנם עולה בקנה אחד עם האינטרס הישראלי להיאבק בהתגברות השיח האנטי־ציוני בקרב ארגונים מוסלמים בארצות הברית, אך הרחבת המאבק גם ממקמת את ישראל [במוקד המתח שבין תפיסות "אמריקה תחילה" ו"ישראל תחילה"](#). מאחר שמהלכים אלו נתפסים כחלק מסדר יום רפובליקני־שמרני המזוהה יותר ויותר עם אינטרסים פרו־ישראליים, מאשר כאינטרסים אמריקאיים רחבים וקונצנזואליים, תגבר הטענה שישראל נהנית ממנו או משפיעה עליו. תפיסה זו עשויה להעמיק את הפוליטיזציה סביב ישראל, להחריף את המתח הפוליטי כלפיה ולכרסם עוד יותר במעמדה בקרב דעת הקהל האמריקאית.

עורכי הסדרה: ענת קורץ ואלדד שביט